

РЕШЕНИЕ

№ 651

гр. София, 31.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в
публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10756** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № Я- 45290 от 16.10.2012 г. по описа на СДВР , подадена от В. А. М., с адрес [населено място], [улица], вх.Б чрез адв. Б. против Заповед № з-12397 от 28.09.2012 г. на директора на Столична Дирекция на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от една година на основание чл. 224, ал.2 т.1 и 2 ЗМВР във връзка чл.228 т.3 и чл.226 ал.1 т.6 от ЗМВР във вр. Чл.227 ал.1 т.6 и т.11 от ППЗМВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като издадена при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателя адв. Б. иска отмяната на обжалваната заповед.

Ответната страна – Директора на СДВР чрез юрк.П. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорената заповед.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят В. А. М. заема длъжност по служебно правоотношение - “полицейски инспектор ” I степен в 01 група ППД на 01сектор Организация и контрол

на охранителната дейност към отдел Охранителна полиция при СДВР, категория Г-II степен.

Жалбоподателят бил определен със заповед № 891/18,11,2011год на ВНД Началник ОПП-СДВР да провери имуществото по техника и нетехнически средства, числящо се в сектор ОПП-числящо се на МОЛ А. Разложки. Инвентаризационен опис бил съставен на 28,12,2012год с вх.№ Я-19797-стр.17-25.Със заповед № з-5355/19,04,2012год жалбоподателят В. М. бил определен за председател на комисия, която да проведе инвентаризация на активите и пасивите, числящи се на МОЛ А. Разложки като същата се проведе в срок от 26,04,2012-28,05,2012 ,като контрол по изпълнението на заповедта била възложена на председателя. Назначената комисия предала своя доклад –анализ –стр.12-13, върху който има резолюция” г-жа М. за становище относно наказание на виновните длъжностни лица” с дата 13,07,2012год. В посочения доклад са посочени някои несъответствия относно активи, зачислени на МОЛ А. Разложки. Със становище на главен инспектор Е.М. /стр.8-10/ с рег.№ ЯЗ4112/06,08,2012год е посочено, че при провеждане на годишната инвентаризация ,комисията назначена със заповед № 891/18,11,2012год е допуснала в изготвения инвентаризационен опис да бъдат представени неточни и неверни данни, като председателят на комисията инспектор В. М. не е осъществил контрол на членовете на комисията за точното и вярно представяне на данните от инвентаризационния опис, с което е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.227 ал.1 т.6 от ППЗМВР-неупражняване на контрол над подчинени. На 11,09,2012год М. се запознал с доклада. Депозирал писмените си обяснения с вх.№ Я 40076/20,09,2012год –стр.28 и 29, в които обяснил създалата се ситуация. На дата 27,09,2012год дисциплинарно наказващият орган приел обясненията на служителя.

На дата 28,09,2012год Директорът на СДВР издал Заповед № з-12397, с която наложил на В. М. дисциплинарно наказание порицание за срок от една година. Заповедта била получена от М. на 05,10,2010год., а жалбата срещу описания по горе административен акт е депозирана на 16,10,2012год.

Жалбата срещу гореописаната заповед е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание на служителя В. А. М. е издадена от компетентен административен орган - Директора на СДВР/чл.228 т.3 от ЗМВР/.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и е спазена процедурата по чл.229 от ЗМВР.

Спазено е и императивното изискване дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 225 от ЗМВР. Това всъщност е и основното оплакване на жалбоподателя в производството. Съгласно чл.225 ал.1 от ЗМВР дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не

по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Според ал. 2 на същия член дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, т.е. от момента в който дисциплинарната преписка, съдържаща доказателствата, събрани от разследващия орган постъпи при наказващия орган./решение по адм дело 6695/2012год от 11,12,2012год-5 чл. с-в на ВАС/.В случая извършената проверка по разпореждане на административно наказващия орган е приключила със становище-справка № я-34112/06,08,2012год,от която дата насетне е започнал да тече и преклузивния срок по чл.225 ал.1 от ЗМВР.Не би могло да се сподели довода,че срокът по чл.225 ал.1 от ЗМВР е започнал да тече от 13,07,2012год ,на която дата Директорът на СДВР е положил резолюция за становище за наказавие на виновните длъжностни лица. Обжалваният административен акт е издаден на 28.09.2012 г., като за твърдяното нарушение дисциплинарно наказващият орган е научил на 06,08,2012 .Съгласно трайната практика на ВАС нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка бъдат предоставени на административния орган и от този момент дисциплинарният орган е задължен да направи преценката за това извършено ли е дисциплинарно нарушение и налице ли са законовите основания да материализира волята си в административен акт за налагане на дисциплинарно наказание.

Съдът намира, че обжалваната заповед № з-12397 от 28.09.2012 г. на Директора на СДВР не е издадена в съответствие с материалния закон по следните съображения:

В обжалваната заповед е възпроизведена накратко следната фактическа обстановка,послужила на административния орган като основа за взимането на решение за дисциплинарно наказание уволнение- а именно ,че при провеждане на годишната инвентаризация ,комисията назначена със заповед № 891/18,11,2012год е допуснала в изготвения инвентаризационен опис да бъдат предсатвени неточни и неверни данни,като председателят на комисията инспектор В. М. не е осъществил контрол на членовете на комисията за точното и вярно представяне на данните от инвентаризационния опис,с което е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.227 ал.1 т.6 и т.11 от ППЗМВР-неупражняване на контрол над подчинени,както и неизпълнение на служебни задължения или заповеди.Факт е,че след първоначалното предаване на инвентаризационния опис с вх.№ я-19797/28,12,2011год били открити отделни несъответствия и непълноти по отношение на заприходените на мол А. Разложки активи.Тези несъответствия са конкретно посочени в доклада –анализ от 12,07,2012год, изготвен от комисия председателствана отново от жалбоподателя-а именно,че два броя тонер НР на обща стойност 345,44лв не са посочени в инвентаризационния опис,намерени са на склад и следва да се осчетоводят като липса;11 броя тонери НР на обща стойност 2288 лв,посочени като наличност в инвентаризационния опис ,но с разходна ведомост №58/22,11,2011г са изписани и следва да се осчетоводят като излишък;консумативи за лазерно перфориране към 31,12,2011 са налични в склад 27 броя на обща стойност 10646,10лв,които не са посочени в инвентаризационния опис и следва да се осчетоводят като липса; 3 броя компютър РС НР на обща стойност 5797,08 лв поради технически проблем са двойно посочени в инвентаризацията,и следва да се осчетоводят като излишък.Като причина

за невярното документиране е посочено заболяване на служителя А. Разложки. Идентични са и обясненията на служителя по време на висящото дисциплинарно производство. Със заповед № з-5355/19,04,2012 год жалбоподателят В. М. бил определен за председател на комисия, която да проведе инвентаризация на активите и пасивите, числящи се на МОЛ А. Разложки като същата се проведе в срок от 26,04,2012-28,05,2012 ,като контрол по изпълнението на заповедта била възложена на председателя.

При така установените факти, настоящият състав на съда намира, че обжалваният административен акт е издаден в нарушение на чл. 246 от ППЗМВР, както и в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 246, ал.1 от ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

За да е налице обоснованост на извода на дисциплинарно –наказващия орган за наличие на дисциплинарно нарушение, задължително се изисква спазването на реквизитите по чл. 246, ал.1 от ППЗМВР при издаване на заповедта. В процесния случай съдът намира, че в обжалвания административен акт няма конкретизация на служебното задължение (задължения), което не е изпълнено от служителя, нито на времето ,мястото и обстоятелствата за извършването им. В заповедта е налице позоваване на нормата на чл.224, ал. 2, т.1 и т. 2 от ЗМВР, според която дисциплинарно нарушение е неизпълнение на служебните задължения. От друга страна, чл.227, ал.1 , т.11 от ППЗМВР определя, че дисциплинарно наказание „порицание” се налага за неизпълнение на служебни задължения или заповеди. След като органът приема, че служителят М. не е изпълнил конкретно служебно задължение, то същият е бил длъжен да посочи какво е то по длъжностна характеристика. Такава индивидуализация не е извършена. Установява се, че в доклада – анализ от 12.07.2012 г. и в становище – справка рег. № я 34112 от 06.08.2012 г. също не е посочено твърдяното неизпълнено (нарушено) служебно задължение от служителя В. М.. Общото твърдение, че служителят не е упражнил контрол при изготвяне на инвентаризационния опис на активите в група „АИФ” при отдел „ПП” – СДВР, не означава, че е изпълнено законовото изискване да бъде конкретизирана разпоредбата, която е нарушена. В тази връзка органът е бил длъжен да посочи кое точно задължение по длъжностна характеристика на служителя не е било изпълнено в процесния случай с твърдяното „неупражняване на контрол”, за да е налице надлежно мотивиране на обжалвания административен акт и служителят да узнае за какво точно нарушение му се налага дисциплинарно наказание.

Съдът намира, че при издаване на оспорената заповед дисциплинарно-наказващият орган не е изпълнил императивното изискване на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР. В заповедта липсват каквито и да било мотиви на органа, изразяващи неговата оценка на твърдяното нарушение като тежест на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, последици, които са настъпили, форма на вина на служителя и цялостното поведение на служителя. С административния акт е наложено дисциплинарно наказание – порицание за максимално предвидения от закона срок, като не е налице яснота защо органът е приел, че следва да определи наказанието по чл. 227, ал.1 ,т. 11

от ППЗМВР за срок от една година, а не за шест месеца. Такива съждения няма изложени нито в оспорената заповед, нито в друг документ, част от дисциплинарната преписка.

По така изложените съображения обжалваната заповед е издадена при съществено процесуално нарушение и в нарушение на материалния закон, което обуславя извода за нейната незаконосъобразност.

С оглед на горното жалбата на В. А. М. се явява основателна и заповед № з 12397 от 28.09.2012 г. на директора на СДВР следва да се отмени.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 13 –ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на В. А. М., с адрес [населено място], [улица], вх.Б чрез адв. Б. Заповед № з-12397 от 28.09.2012 г. на директора на Столична Дирекция на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от една година на основание чл. 224, ал.2 т.1 и 2 ЗМВР във връзка чл.228 т.3 и чл.226 ал.1 т.6 от ЗМВР във вр. Чл.227 ал.1 т.6 и т.11 от ППЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: